

SOM LÖVEN UTANFÖR

Jag väcks av ett plaskande porlande ljud. Det är mitt i natten. Kompakt mörker. Jag går upp. Gläntar på persiennen och tittar ut. Regnet öser ned. Hängrännen ovanför sovrumsfönstret har inte blivit rensad på barr och löv. Därav ljudet som väckt mig.

Vinden viner i träden. Löv virvlar i blåsten. Det börjar bli höst, konstaterar jag vemodigt. Höst både i naturen och mitt liv. Jag stänger fönstret för att slippa alla ljud. Kanske kan jag somna om igen. Men tankarna tränger sig på. Virvlar hit och dit. Som löven utanför.

Minnesbilder från barndomen flyter upp. Bilder jag inte vill minnas. Men som ändå för alltid finns kvar. Vem skulle jag varit utan dessa minnen? Jag har alltid undrat. Barnmisshandel, övergrepp, kvinnomisshandel, drogmisshandel, alkoholism, fängelsestraff, cancer, psykisk sjukdom. De står som svarta vålnader i kulissen. Redo att vakna till liv. Träda fram på scenen för att påminna mig om livets avigsidor.

Hösten är en vacker årstid klädd i praktfull färgrikedom. Men också en tid för eftertanke. Bären varandras bördor står det i bibeln. En vacker tanke. Jag har burit mångas. Men har någon burit mina? Att alltid vara den starka, som hjälper och stödjer, kan också vara en börda. Ibland tung att bära.

Plötsligt hör jag tystnaden. Det har slutat regna. Vinden har mojtat. Allt är lugnt. Precis som mina tankar. Som stillnat från det svåra. Det börjar ljusna ute. Dags att tänka goda tankar. Minnas glädje och skratt. Alla vänner och mina älskade barnbarn. Kärleken. Den underbara, vilda, slitstarka. Som lever, andas och längtar. Den gåva jag funnit utan att söka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten